

AJUTORUL OFERIT LA NEVOIE

- *Duminica a doua din Postul Mare, a Sf. Grigorie Palama -*

Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-a implicat în viața umanității pentru a o salva din robia păcatului. De aceea și noi suntem chemați să ne implicăm prin faptele credinței în viața comunității în care trăim, asumându-ne crucea fraților noștri, dăruind ceea ce îl vindecă pe celălalt, oferind ceea ce întărește comunitatea și o face mai puternică. De multe ori însă evităm să ne asumăm vreo sarcină în cadrul comunității pentru că privim prea mult la slăbiciunile semenilor noștri și nu ne luăm în serios chemarea noastră creștină de a fi „lumina lumii” (Matei 5, 14). Credința noastră slabă se împotmolește în avântul ei chiar în neputințele fratelui nostru pe care adesea îl judecăm și îl denigrăm ca să ne motivăm refuzul de a-l ajuta. Pe Hristos nu l-au oprit păcatele noastre pentru a ne răscumpăra, dimpotrivă El și-a arătat dragostea, „nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi” (1 Ioan 4, 10). Nici omul cu „credință lucrătoare prin iubire” (1 Galateni 5, 6), nu se împiedică de păcatele fratelui pentru a-l scoate din suferință, ci răspunde impulsurilor credinței sale în iubire. Oamenii lui Dumnezeu nu pot concepe credința fără ca ea să aducă mângâiere lumii înconjurătoare. Adesea întâlnim oameni care se consideră credincioși, dar care susțin răspicat că adevărata credință este în suflet și că nu trebuie arătată

lumii. „Am credința mea.” „Biserica este în sufletul meu.” Astfel de afirmații, prin care se încearcă justificarea neasumării învățaturii evanghelice, nu au însă nimic de-a face cu spiritul autentic al credinței

creștine. Dimpotrivă, ele chiar contrazic pe Hristos Însuși Care ne îndeamnă la o mărturisire prin fapte a credinței noastre: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16). Iisus Hristos ne cheamă la o credință care ne ajută să devenim binefăcători ai lumii. Fără slujirea semenilor, talanții noștri sunt ascunși în pământ. Fără implicare în viața comunității, sufletul nostru devine însuși mormântul în care zace moartă credința noastră. Sfântul Apostol Iacov declară moartă credința fără fapte și se întreabă: „Ce folos, frații mei, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are?” (Iacov 2, 14). Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu a stat prin case de distracții, nu a petrecut timpul cu oamenii îndestulați, nici cu discuții filozofice fără rost, ci a fost aproape de oamenii bolnavi, înfomețați, dezorientați, căzuți în tot felul de păcate, pentru a le aduce iertare, vindecare, lumină. Locul omului credincios este acolo unde există nevoie de ajutor. Am putea fi alături de copiii ale căror visuri se frâng fără ajutorul nostru material și spiritual. Am putea fi alături de bolnavii și întristații care fără cercetarea noastră se prăbușesc în deznădejdea singurătății. Am putea fi alături de tinerii care prin prețuirea și încurajarea noastră ar putea să își → → →

găsească un drum mai bun în viață. Am putea fi chiar în propria curte, punând totul în ordine ca nimeni să nu mai fie nevoit să ne suporte dezordinea. Am putea fi în fața blocului nostru vopsind ușa de la intrare ruginită de ani buni, pe care nimeni nu se deranjează să o recondiționeze. Am putea fi în parcul de joacă al copiilor noștri îndepărtând de acolo lucrurile care i-ar putea răni pe copilași. Am putea fi cu mai multă râvnă și corectitudine la locul nostru de muncă, devenind pildă de slujire tuturor. Am putea fi membri mai activi ai Bisericii, dedicându-ne mai mult binelui comunității. Prin astfel de fapte, credința noastră devine o mărturie și de astfel de slujitori are nevoie Hristos. Are nevoie de oameni cărora le pasă de familia lor, de Biserica lor, de orașul lor, de țara lor. Are nevoie de oameni care să unească oamenii în jurul unor trainice valori și simboluri de credință și de identitate. Are nevoie de oameni care să-i strângă în jurul lor pe cei care își pun cu bucurie darurile în slujirea semenilor. Are mare nevoie de cei care ne pot dovedi că putem face minuni atunci când devenim o comunitate slujitoare lui Dumnezeu și semenilor. Are nevoie de oameni care să prețuiască oamenii și să îi unească, nu să îi dezbină. Are mare nevoie de oameni a căror credință este hotărâtoare prin forța ei de a trezi inimile celorlalți și de a le angaja în slujirea binelui. Putem fi unul dintre ei. Să credem și să ne implicăm! Gesturile mici pot face minuni mari.

CĂLEA POSTULULUI

- † Dacă după două săptămâni de Post, nu reușesc să mă dau jos din patul răutății, al lenei, al urii, al bârfei, al tristeții eu sunt slăbănogul. Am sufletul paralizat și inima împietrită.
- † Nu mă lăsați singur, prieteni, să zac în gândurile mândriei și în păcate, în petreceri, ori în nepăsare, pe rețelele sociale, bolnav, în lipsă de iubire și de sens.
- † Am nevoie de voi, prieteni dragi!
- † Sfinților Părinți, dați-mi dulcele medicament al învățăturilor iubirii creștine! Mucenicilor, încurajați-mă să gust din doctoria amară a jertfei care înviază inimi!
- † Preoților, spargeți acoperișul de patimi al sufletului meu ca să-l aflu acolo pe Hristos, Doctorul Mântuitor. Să-l aud spunându-mi blând: „Iertate îți sunt păcatele, gustă Trupul și Sângele Meu. Ridică-te și înviază odată cu Mine!”
- † În special acum, când sănătatea este subiectul cel mai sensibil la nivel mondial, când panica depășește pericolul, este crucial să vedem legătura dintre boală și păcat, dintre sănătatea trupului și cea a sufletului.
- † Ambele sunt daruri de la Dumnezeu de care trebuie să avem grijă.
- † Perioada de post este potrivită pentru analiză personală și vindecare. Să încercăm să fim prieteni buni cu cei de lângă noi! Să punem, în loc de frică, responsabilitate și curaj, în loc de ură, speranță și iubire, în loc de tristețe, liniște și nădejde în Dumnezeu și în oameni.
- † Peste toate, postul și rugăciunea ne vor da aripi pentru a ne ridica din păcat și din boală.

POSTUL ȘI FAPTELE BUNE

Postul se asociază nu doar cu abținerea de la mâncare și distracție, cu rugăciunea și pocăința, dar și cu săvârșirea faptelor bune. Pentru mulți, milostenia se limitează doar la gestul de a-i întinde un ban celui care cerșește. Dar și aici sunt numeroase discuții. În primul rând, cerșitul este interzis prin lege, apoi cei care cerșesc nu sunt chiar cei mai nevoiași și adesea din cerșit își fac profesie. Poate de aici și dezamăgirea multora care ar face mai des milostenie, dar văd aceleași fețe care tot cer, tot stau goi și pătimiși în stradă. Apoi se mai zvonește că cineva câștigă bani buni pe seama lor. Uneori suntem asaltați de numeroși cerșetori și nevoiași care cer. Ce-i de făcut? Să-i ajutăm în măsura posibilităților, să le dăm cât să nu ne pară rău. Când dăm, să nu ne pară rău. Să dăm cu bucurie că lângă noi este îngerul care ne scrie în cartea cu fapte bune. Iar dacă ne pare rău, nu ne poate scrie că ne îndoim în inimile noastre. Și lui Dumnezeu nu-i plac îndoielile. Dumnezeu este drept și bun și vrea să fim și noi la fel. Însă milostenia este o noțiune mult mai profundă. Nu contează ce dai, dar cum dai și dacă împarți, s-o faci din inimă, cu dragoste. Dacă ai ceva mai mult decât ce este de trebuință zilei, împarte săracilor și apoi vino și adu cu îndrăzneală rugăciunile tale, căci nimic nu poate apropia inima noastră așa de mult de Dumnezeu, ca milostenia. Dar milostenia nu se măsoară în bani, căci avem diverse fapte ale milei trupești: să hrănim pe cel flămând și să potolim setea celui însetat, să îmbrăcăm pe cel gol și să îngrijim de cel bolnav, să cercetăm pe cei întemnițați și să îngropăm pe cei răposați. Avem și fapte ale milei sufletești: să-l ferim pe aproapele de păcat, să-l ajutăm și să-l îndrumăm pe cel neștiutor, să ne rugăm și să mângâiem pe cei întristați, să iertăm pe cei din jur și să suferim cu răbdare când suntem nedreptățiți. Iar cel care râvnește o viață morală desăvârșită, de rând cu dragoste față de Dumnezeu și aproapele, poate urma sfaturile Mântuitorului: să împartă averea săracilor; să se lepede de sine, adică de toate poftele și plăcerile sale trupești; să-și ia crucea, adică să sufere greutățile pe care le-ar întâmpina pe calea desăvârșirii sale creștinești; să urmeze lui Hristos, adică să se jertfească pe sine spre binele și mântuirea altora; pentru ca în ultimă instanță să poată urma Mântuitorului. Postirea este pierzătoarea demonilor. Domnul ne-a spus că prin postire și rugăciune iese tot neamul de demoni. Sfântul Duh nu se sălășluiește în stomacul plin, nu-l umbrește pe acesta. Orice creștin care dorește să viețuiască creștinește, trebuie să pună drept temelie postirea, rugăciunea și trezvia, și atunci ajunge la marea măsură a virtuții. Boala este o postire fără de voie. Bolnavul își va împlini postirea prin răbdare și mulțumire, căci nu poate în alt fel, din cauza bolii. Când puterea lui Hristos ne umbrește, atunci suntem foarte puternici. Când postirea se însoțește, se întărește, se înconjoară cu celelalte - cu rugăciunea, cu meditația, cu trezvia, cu mersul la biserică, cu mărturisirea, cu Sfânta Împărtășanie, cu faptele bune și cu milostenia - atunci întregeste frumusețea pregătirii sufletului. Bolnavul va cunoaște nemărginirea iubirii lui Hristos față de om. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 16 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
Marti 17 martie	14:00	Spovedanie
Miercuri 18 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărita
Vineri 20 martie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 21 martie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 22 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	16:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie

Aspectele Postului Mare

Postul Mare este o cursă duhovnicească care începe în forță, cu o primă săptămână în care Canonul cel Mare ține capul de listă al slujbelor Bisericii. Acum ieșim din „sedentarismul” vieții noastre, declanșând startul pentru a ne rupe de traiul obișnuit și a intra în tensiunea luptei duhovnicești. Nu este alergatul de final, ci cel de început al cursei. Finalul, Săptămâna Pătimirilor, are altă intensitate, altă amploare. Este bine să participăm la cât mai multe slujbe, deși nu e ușor. Dar avem nevoie de o accelerare a ritmului, bineștiind că, odată porniți la drum, ne va fi mai ușor să continuăm a străbate calea postului. Postul este timpul care ne aduce aminte ce înseamnă să fim autentici. A nu mânca lapte, ouă sau carne nu e o chestie anormală. Numai că atunci când postul se ține din alte considerente și nu doar ca să te simți mai ușor, mai puțin îngreunat fizic, ci pentru a scăpa de atrofia sufletească, lucrurile iau o altă turnură. Nu ținem post pentru că este mai ieftin să mâncăm supă de legume decât ciorbă de vacuță sau pentru că nu ne putem permite să consumăm carne oricând ne-am dori. Nu lipsurile sunt problema în cazul postului. Abundența este pur și simplu construită pe ceea ce vedem scris chiar pe cutiile sau pungile în care este ambalată mâncarea noastră, cu ingrediente identic naturale (*similare până la identitate cu ceea ce este natural, dar în fond artificiale*). Lipsa nu este o problemă în alimentația noastră. Abundența noastră pur și simplu nu este „reală”, iar mediul înconjurător arată frecvent semnele naturii artificiale a aprovizionării noastre alimentare. Dar nu avem cum să studiem ce se întâmplă cu sufletele noastre. Sufletul are parte de ce are parte și trupul. Cultura de care suntem înconjurați este ca o bulă de aparențe. Ea se bazează pe o economie de supraconsum. Mulți oameni nu realizează cât de fragile sunt cu adevărat viețile noastre. În perioada Postului Mare (și în toate zilele de post ale anului) îmbrățișăm fragilitatea vieții noastre. Ne permitem să spunem „nu” consumarismului lumii și ne asumăm asceza Postului. Merită să ținem cont că astfel de lucruri nu ne fac eroi spirituali, ci, mai întâi de toate, trebuie să ne facă oameni. Dacă vom fi sinceri cu noi înșine vom vedea că, atunci când postim, patimile amuțesc, suntem mai predispuși la rugăciune, ne adunăm mai ușor gândurile, iar Dumnezeu este tot mai aproape de noi.

